

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **KOMETA a. s. Brno**, se sídlem Okružní 29a, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor územního a stavebního řízení, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení **PANCOMMERC, spol. s r. o.**, se sídlem Majdalenky 10, Brno, zastoupené Mgr. Alešem Vymazalem, advokátem se sídlem Panská 12/14, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2008, č. j. 31 Ca 91/2007 – 353,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2008, č. j. 31 Ca 91/2007 – 353, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2008, č. j. 31 Ca 91/2007 - 353, byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 3. 2007, č. j. OÚŠŘ U 07/62678/Bo, kterým bylo změněno stavební povolení Úřadu městské části města Brna, Brno – sever, odbor územního rozvoje a výstavby ze dne 27. 11. 2006, č. j. RV/06/0022406. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že všechny stěžovatelem skutkové a právní důvody nezákonnosti se vztahují za prvé k územnímu řízení, které jakožto samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví nemůže být předmětem přezkumu v tomto řízení, a za druhé námitky uvedené v žalobě nebyly dány do souvislosti se zásahem do jeho hmotných práv, jakožto nezbytný předpoklad projednatelnosti žaloby. Stěžovatel sice vytykal správním orgánům četná porušení hmotných i procesních práv, ale pouze ve vztahu k jiným účastníkům stavebního řízení. Žaloba tedy neobsahovala žádný žalobní bod a po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body staly neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal nesprávné právní posouzení věci krajským soudem, které vedlo k nezákonnému rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Podle jeho názoru žaloba splňuje podmínky řízení podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť obsahuje relevantní žalobní body, v jejichž mezích má soud povinnost přezkoumat napadené správní rozhodnutí s tím, že závaznými právními podklady napadeného rozhodnutí magistrátu jsou konkrétně v žalobě uvedené jiné úkony správního orgánu, jejichž zákonnost měl krajský soud k žalobní námitce přezkoumat, neboť tyto jiné právní úkony správního orgánu stěžovatel nemohl napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví před podáním žaloby ve věci samé. Žaloba rovněž obsahuje konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje stěžovatel napadené rozhodnutí magistrátu (v celém výroku) za nezákonně nebo nicotné. Žaloba obsahuje i obsáhlé k věci relevantní důkazy k prokázání tvrzení stěžovatele, které tento navrhol provést. Podle názoru stěžovatele je napadené usnesení nesrozumitelné, nelogické, nekonzistentní a zmatečné. Vedle obsáhlé doslovné citace judikátů Nejvyššího správního soudu bez jejich konkrétní odůvodněné aplikace na žalobu krajský soud na str. 3 napadeného usnesení prezentuje izolované věty žaloby vytržené z kontextu jednotlivých žalobních bodů a žaloby jako celku, aby na těchto fragmentech bez jakéhokoliv právního hodnocení dovodil, že tyto „nemají náležitosti žalobního bodu a postrádají tvrzení o porušení hmotných práv žalobce dané do příčinné souvislosti s porušením konkrétně specifikované povinnosti správního orgánu s uvedením příslušného ustanovení právního předpisu v daném řízení o povolení stavby“. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58. Zjevně jde o procesní pochybení krajského soudu, které má za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí a je porušením práva stěžovatele na spravedlivý proces. Stejnou vadou trpí i pasáž odůvodnění, kde bez jakýchkoli souvislostí s věcí je prezentováno vyjádření magistrátu k žalobě, aniž by byl zmíněn minimální obsah repliky stěžovatele k tomuto vyjádření. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud jím provedené důkazy nehodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí tak nevycházel ze skutečného skutkového a právního stavu, který měl takto za povinnost zjistit. Nerespektováním zásad dokazování, nutně i v řízení o odmítnutí žaloby, tak krajský soud v podstatě porušil ústavní princip zakotvený v čl. 37 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud v dané věci dále nesprávně vyložil a aplikoval zásadu dispoziční a zásadu koncentrace řízení. V této souvislosti pak stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu. Krajský soud v průběhu řízení po stěžovateli požadoval konkretizaci žalobních bodů, což pojmově i logicky znamená, že musel mít po předběžném posouzení žaloby zato, že obsahuje žalobní body, a rovněž požadoval doložení nenahraditelné újmy před vydáním rozhodnutí o odkladném účinku. Rovněž další kroky krajského soudu (např. zasílání vyjádření magistrátu k replice stěžovatele, poučení soudu stěžovateli) lze nepochybně vykládat tak, že směřovaly k meritornímu rozhodnutí ve věci. Postup krajského soudu vrcholící za dané situace nikoliv meritorním rozhodnutím, nýbrž usnesením odmítajícím žalobu, je proto zcela překvapivý, nepředvídatelný, a tedy i nežádoucí. Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel znovu uvedl jednotlivé žalobní body, které byly v žalobě systematicky uspořádány v bodě IV. a) až f). S ohledem ke všemu, co bylo uvedeno stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti usnesení z důvodu nedostatku odůvodnění (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Pokud by tyto námitky byly důvodné, již tato okolnost samotná by byla důvodem zrušení usnesení krajského soudu.

Po posouzení napadeného usnesení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že toto usnesení je nepřezkoumatelné, a to pro nesrozumitelnost odůvodnění, které postrádá základní náležitosti na ně zákonem kladené. Protože s. ř. s. nemá ustanovení upravující podobu soudního rozhodnutí, je třeba postupovat způsobem předpokládaným v § 64 s. ř. s., ze kterého vyplývá, že nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části o. s. ř.

Podle § 157 odst. 2 o. s. ř. není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů, jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Podle § 169 odst. 4 o. s. ř. pro odůvodnění usnesení, jímž se rozhoduje ve věci samé, platí § 157 odst. 2 a 4 o. s. ř. obdobně. Z uvedených ustanovení lze dovodit, že pouze tehdy, má-li odůvodnění rozhodnutí soudu náležitosti stanovené v § 157 odst. 2 o. s. ř. bude se jednat o rozhodnutí srozumitelné, a tedy i přezkoumatelné.

Přezkoumávané usnesení však těmto požadavkům nevyhovuje, protože trpí řadou nedostatků. Krajský soud v něm v podstatě pouze obecně konstatoval, že „všechny jím (tj. stěžovatelem – pozn. NSS) uvedené skutkové a právní důvody nezákonnosti se vztahují zaprvé k územnímu řízení, které jakožto samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví nemůže být předmětem přezkumu v tomto řízení a zadruhé námitky uvedené v návrhu žalobce nebyly dány do souvislosti se zásahem do hmotných práv žalobce jakožto nezbytný předpoklad projednatelnosti žaloby (§ 65 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jak výše uvedeno. Žalobce vytýká žalovanému i prvostupňovému správnímu orgánu četná porušení práv jak hmotných tak i procesních ale pouze ve vztahu k jiným účastníkům stavebního řízení“. Krajský soud poté část žalobních námitek jmenovitě uvedl s tím, že „nemají náležitosti žalobního bodu, jak bylo výše specifikováno, postrádají tvrzení o porušení hmotných práv žalobce dané do příčinné souvislosti s porušení konkrétně specifikované povinnosti správního orgánu s uvedením příslušného ustanovení právního předpisu v daném řízení o povolení stavby“. Tímto způsobem tak pouze paušálně odmítl všechny žalobní námitky stěžovatele, aniž by uvedl, které z nich se vztahují k územnímu řízení a které nebyly dány do souvislosti se zásahem do hmotných práv stěžovatele. Z takto formulovaného odůvodnění napadeného usnesení však není zřejmé, jak krajský soud posoudil jednotlivé žalobní námitky stěžovatele a na základě jakých právních úvah dospěl k závěru o neprojednatelnosti žaloby. Usnesení krajského soudu tak postrádá úplnost, srozumitelnost a přesvědčivost, která je zákonem požadována, a takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud stěžovatel dále namítal, že krajský soud nerespektováním obecných zásad dokazování porušil ústavní princip zakotvený v čl. 37 Listiny základních práv a svobod, je tato námitka právně irelevantní. Usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu nesplnění neodstranitelné podmínky řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není meritorním rozhodnutím a jeho obsahem tudíž není věcné posouzení žaloby. Krajský soud v daném případě zkoumal pouze splnění procesních podmínek řízení, v jehož rámci dokazování nepřichází v úvahu.

Rovněž námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyložil a aplikoval zásadu dispoziční a koncentrace řízení a že postup krajského soudu, který činil řadu procesních úkonů směřujících k meritornímu rozhodnutí, byl ve svém důsledku (odmítnutí žaloby) zcela překvapivý, nepředvídatelný a tedy i nežádoucí, je nedůvodná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu sice procesní postup krajského soudu nebyl zcela v souladu s ustanovením § 6 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a mohl ve stěžovateli vyvolat důvodné očekávání, že jeho žaloba bude meritorně projednána, ale v daném případě se nejednalo o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasačním stížnostem přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má zato, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se znovu zabýval jednotlivými žalobními námitkami a tyto věcně posoudil. V případě, že opětovně dospěje k závěru o neprojednatelnosti žaloby, je nezbytné, aby svůj právní závěr řádně odůvodnil, a to ve vztahu ke každé námitce, kterou stěžovatel v žalobě uplatnil.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu